

Cronica d'una victoria anunciada Entorn a la manifestacio del 18 de noviembre de 2017

Que les coses no son lo que pareixen, es un fet. Pero que les coses no sempre han de ser segons el color del cristal en el que es mira, a pesar dels infinits intents de conseguir-ho pels de sempre, es un erro.

El passat dissabte dia 18, i en acabant de tres mesos de negociacions, acorts i manifests conjunts, les Torres de Serrans foren testimoni d'un migdia verdader. Llunt queden eixes llegendes de quan, arribada l'hora de l'angelus, la Real Senyera era erigida per dalt de la porta, sempre en vertical, per a eixir en defensa de tot el Regne.

Pero ha segut un fet que ha passat inadvertit per a molts valencians, perque ningun mig s'ha fet reso, i en els pocs murs en els que ha aparegut, ha segut per a ningunejar-lo i menysprear-lo. Tipic entre valencians.

El fet de que el dia 18 pel mati, mes de vint associacions valencianistes i cinc partits decidiren unir-se i eixir al carrer junts es un triumf de bestreta. Un exit associatiu i un crit a treballar en comunitat per la defensa dels interessos valencians. Per molt que a una atra gent no li haja agradat, eixir des de les Torres dels Serrans, cap a dins, en conte de cap a fora, com passava antany a les dotze precedits per la Real Senyera, no es perque havíem d'eixir a defendre el Regne dels enemics, mes be era perque havíem de despertar a un Regne dormit, a una València sumida en letargia que poc te a vore en lo que sempre han desijat

els valencians. Perque hem de dir prou a les intrusions de molta gent que, refugiant-se en el tricolor de la Senyera, s'ompli les bojaques, crida a l'atac o seguix anestesiant als valencians.

Juntar eixe numero d'entitats civiques, culturals i politiqueres del mon valencianiste i fer que els seus representants desfilaren (com ho feen els



ELS MANIFESTANTS CANTANT L'HIMNE VALENCIÀ

Jurats i els Consellers valencians davant qualsevol afront) des de les Torres al Palau de la Generalitat, ha segut tot un repte.

Pero clar, s'ha de criticar que el poble no ho haja entes, o que els organitzadors no ho explicarem correctament des del principi. I es just. Perque, a banda de la possible repercussio, no desijavem protagonisme, nomes buscavem recuperar una tradicio centenaria, quan els nostres defensors, els pares de la Patria Valenciana, es reunien a l'entrada de València i, en proventus, desfilaven fins a la Casa de la Ciutat -Cap i Casal- (entre la Generalitat i l'actual basilica de la

Mare de Deu) per a debatre els temes que afectaven als valencians i, com no, exigir un respecte a tots aquells que osaren, en algun moment, ferir a València.

En el fondo, els que eixirem al carrer el dia 18, a les 12 del mati, aspirem ad això: a una València -historic Regne- unida i en valencià -en la que no ha de supondre un problema ex-

pressar-se tambe en castellà-, que siga gran pel sacrifici dels seus fills, no sacrificada per la superbia dels que s'ho fan dir, que recupere el sentit per lo que fon, perque si no creu en si mateixa, mai es recuperarà, que s'escriga com es pronuncia i sí, que com a mare tinga paciència, tinga clar que ella sempre sera València...

Arribats aci, tots hauríem d'estar conformes en que tot lo que no siga batalla siga considerat, nomes, borumballa. Pero

tampoc fa falta sanc ni insults, perque les batalles es guanyen a poc a poc, en dedicacio i juntant efectius, no desprestigiant als que decidixen treballar en pro d'una unitat que, no fent-nos indestructibles, sí que nos fara forts i referents. Deixant de costat parladuries, desestimacions i critiques esterils que poc o res tenen que vore en mosatros.

El sol pot eixir per a tots, pero el cressol de les Torres dels Serrans, en la plaça dels Furs, no s'ha d'apagar mentres un valencianiste tinga un minim d'alé.

Vicent Josep Escuder Bisbal



Manifest

En defensa dels interessos valencians i per una millora del sistema de finançació valenciana "Els valencians no volem ser moneda de canvi"

Els valencians som un poble en anima pròpia, plena de vida, que té un caràcter treballador i integrador. El nostre dinamisme com a societat nos crida a aconseguir noves cotes i reclamar major poder valencià.

El valencià representem el 10% del PIB d'Espanya i el 10'5% de la població. A més, el volum de les exportacions valencianes és tan important que la nostra balança comercial nos dona un saldo positiu de 3.800 milions d'euros, equilibrant la balança comercial espanyola, que històricament és negativa.

A pesar del nostre pes econòmic, del dinamisme de la nostra societat i del caràcter treballador i integrador dels valencians, lamentablement en la vertent política patim la preocupant ineficàcia per part dels representants valencians en el Congrés dels Diputats i en el Senat, conseqüència d'un control orgànic ferret dels grans partits estatals sobre els seus càrrecs públics i la sempre coneguda anteposició dels interessos partidistes per damunt de la defensa dels interessos valencians.

Tot això fa que el pes polític dels valencians, en Madrid, i també en Brussel·les, siga insignificant, i que la veu dels valencians fora de la nostra terra siga silenciada, amagada, quan no distorsionada per uns mitjans de comunicació que moltes voltes pareix que desconeixen l'idiosincrasia del poble valencià.

En l'actual context històric, en el que des de la Moncloa i el Palau de la Generalitat Catalana es treballa subterraneament per a encaixar el "problema català" en una mes que provable reforma de la Constitució i el sistema de finançació autonòmica, de nou no s'està comptant en els valencians. La crisi catalana ha silenciat i eclipsat tota l'acció política i els valencians assistim, una volta més, al menyspreu sistemàtic cap al nostre poble.

Els valencians necessitem exposar les nostres reivindicacions clarament, civíclament i pacíficament, des d'una estricta obediència valenciana, en totes les institucions. No volem tornar a ser la moneda de canvi entre Madrid i Catalunya.

Es, per tant, obligatori liderar un moviment de resposta ciutadana i política, organitzada, sempre constructiva i lleial en el poble valencià, que tinga continuïtat en el temps, per a que la veu dels valencians deixi d'estar silenciada, i que es cree una corrent de pensament seriós, en una estructura eficaç, per a que el valencianisme polític, transversal, ciutadà i cultural torne a tindre el pes social que li correspon com a veu de la voluntat del poble valencià, i d'esta manera tornem a les institucions polítiques democràtiques en credibilitat, en programes i propostes serioses per a canviar i millorar l'autonomia valenciana.

En este sentit, és clau reclamar ací i en Madrid:

1. La negociació d'un pacte fiscal entre el Govern d'Espanya i la Generalitat Valenciana, a partir del qual dispogam d'un Concert Fiscal, com així el tenen el Regne de Navarra i el País Basc, que siga just i reconega el gran esforç fiscal i fique en valor la gran lleialtat dels valencians en Espanya, no sempre valorada ni reconeguda. Únicament d'esta manera podrem tindre una Sanitat i Educació universals per a tots els valen-

cians, homologant-nos en les societats europees més avançades. Estes condicions fiscals nos proporcionarien un marge, del que ara no dispogem, per a poder baixar els impostos a famílies i autònoms, forma de dinamitzar l'economia i estimular el creixement.

2. L'inversió en les infraestructures que connecten la nostra economia valenciana en Europa i el món, apostant pels ports valencians, el corredor Mediterrani i l'eixida a Europa per Arago; així com la vertebració del nostre territori, millorant la connectivitat entre les capitals valencianes.

3. La potenciació dels sectors agrari i industrial, necessària per a superar l'actual dependència del sector turístic.

4. Una solució al problema hídric dels valencians, imprescindible per al manteniment del nostre sistema econòmic i especialment necessària donada l'amenaça del canvi climàtic.

5. El respecte al poble valencià, la seua idiosincrasia i el dret que té a decidir per sí mateix els assumptes que li són propis. En particular, revertir pactes en els que els valencians hem segut moneda de canvi, com el que propicià la creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, reconeixent, a més, la llengua valenciana en totes les administracions públiques, la seua singularitat i el dret al seu ús en tots els àmbits.

6. Cap reivindicació valenciana pot deixar d'incloure l'exigència de la recuperació del Dret Civil Valencià, expressió singular de la nostra personalitat.



ENTITATS CONVOCANTS

Per tot açò, i per a aconseguir el major benestar dels valencians, dirigim a tots els representants polítics de les diferents administracions les reclamacions expressades en este manifest, apreiant-los a que les facen seues i les duguen a terme. Tot lo qual demanem les següents entitats ciutadanes, culturals i polítiques de l'àmbit valencianista:

- Aellva (Associació d'Escriptors en Llengua Valenciana)
- Afrovalencians
- Associació Camino de San Vicente Martir - Vía Augusta
- Associació de Gais i Lesbianes del Regne de València
- Casa Camerún
- Centro Cultural Camerún
- Circul Cívica Valenciana
- Convenció Valencianista
- El Piló (Associació Cultural Valenciana, de Burjassot)
- En Moviment
- Grup Cultural Illicità "Tónico Sansano"
- Grup d'Acció Valencianista (GAV)
- Grup de Dones Valencianes
- Identitat Regne de València (IRV)
- Independents per Montroy
- Institut d'Estudis Valencians
- Joventuts del GAV
- Mestres i Llicenciats del Regne de València
- Plataforma Jovenil Valencianista (PJV)
- Plataforma Valencianista (PLV)
- Poble Democràtic
- Renovació Cultural Valenciana
- Renovació Política
- Rogle Constanti Llombart de Cultura Valenciana
- Rogle Cultural "Lluís Fullana", d'Alacant
- Som Valencians
- Unió i Germania
- Units per València

Units farem cami

Hui estem aci junts, demanant un tracte just per als valencians. I ho fem units. Moltes pedres i obstacles s'han creuat en el nostre camí durant anys. Amagades o explicites, en excuses falses i decorades de necessitat, femaren les nostres diferències i separaren el nostre caminar. Però hui, quan València nos ha necessitat, nos hem unit, hem caminat junts de la ma, colze en colze, sense importar-nos el color, el sexe ni el pensar; hui hem eixit a dir prou, i ho hem fet tots junts.

Hui marcarem –hem senyalat ya– una data en roig, o, qui sap, igual en blau, per a contar als nostres fills i nets que un valencianisme conscienciat i no hipotecat ha demanat justícia per al Poble Valencià. Este dia no pot quedar en un no res. Totes estes jornades passades negociant, reunint-

nos, transmetent-nos missatges pels *whats*, un sense fi de cridades telefoniques i les nits de preparatius no van a quedar en res. Hui es el primer dia d'una esperança nova, hui pot ser el dia del fer-se efectiva eixa idea d'unitat. Però no descuideu, no seguiran enganyant, seguiran minant cada pas que peguem i seguiran incubant en mosatros l'odi i el personalisme. Però no ho hem de permetre. Ya hem despertat i tenim clar que si som mosatros es, precisament, perquè no som uns altres.

Fa anys, quan tots lluïtarem des de les nostres coves, quan era fàcil enfrontar-nos per les nostres diferències, envestíem com braus bous la tela roja que sabiament nos estenien, no dubtant en desqualificar-nos en públic, en insultar-nos pel carrer o en desfer d'una inversió el treball de molta gent, no reparant tampoc en despeses ni en recursos. Fins el nostre màxim lema es transformà en negoci. Hui ho hem superat, per fi. Però hem de seguir treballant.

Treballant per a que els nostres fills siguin lliures, per a que la nostra economia progresse, per a que tots els valencians tinguen una vivenda, un jornal i un tracte just i, sobre tot, per a que València siga València, en la seua cultura, la seua llengua, les seues virtuts i els seus defectes, però sempre València.

Mos acusaran, com ya ho han fet mes voltes, de no ser respectuosos en els forasters, però es fals; de no tindre respecte pels que no parlen valencià, inclús per anar contra els que parlen en castella, i seguirà sent fals. ¿Cóm anem a estar en contra dels nos-

tres germans que viuen en terres castellarparlants o cómo anem a despreciar ad aquells que vingueren un dia buscant aci el jornal que no trobaren en la seua terra?, i ¿acas mosatros no som familia d'eixos mils que un dia deixaren València buscant el pa que els fea falta? Deixeu-vos de demagogies barates. Ser valencià no només es dir i clamar per la llengua valenciana, es parlar-la, escriure-la i conrear-la, però

es també potenciar la cultura i l'economia, es treball, dedicació, prosperitat, investigació, sociabilitat, solidaritat...

Ser valencià està per damunt d'eixes crítiques, perquè els valencians forem els primers en tirar-nos al múscle Espanya sent capital d'ella durant l'incertesa republicana, forem

capaços de validar la taronja per divises per a que eixira de la postguerra, de treballar per a que el Mundial, l'Expo i les Olimpíades es celebraren en Espanya, costara lo que costara, i aixina un sense fi de bones voluntats i de recolzaments desinteressats..., però, llunt d'agrair-mos-ho, els polítics nos han traïdonat, nos han gastat de moneda de canvi i els valencians hem callat.

Callarem quan haguerem de pagar en sagells part de les desfetes de la riuada del 57, de la que es complixen 60 anys, quan treballarem entre l'angoixa dels nostres veïns de la Ribera Llevant fànc de la pantanada; no ferem prou força quan mos negaren la via del 151, no hem cla-

mat prou alt quan mos impongueren una academia sucursalista i politisada, i també callarem quan vengueren els bancs valencians per misseria contribuint a desmontar el teixit econòmic... Mos han dut la ruïna i mos condenen a que els nostres nets paguen els deutes generats per polítics desaperçus i vividors, polítics nefasts per ad esta terra.

Però hui diem ¡prou!

I hem de creure que aço es el principi definitiu en el que diem que no volem seguir sent moneda de canvi, ni pagar els plats trencats de ningun mal governant.

Este mati nos hem unit per a reclamar eixa finançació justa, la que nos correspon i per la qual els proxims anys s'assegure una sanitat, educació, servicis socials... competents i de qualitat, perquè es de justícia i nos la deuen des de fa molts anys.

Volem una Generalitat Valenciana ferma que reclame lo que es just i que eixecute els presu-posts buscant sempre la millora i el benestar de la ciutadania valenciana. Volem un Consell que no s'arrugue davant un Estat central que nos discrimina, i que defenga els nostres interessos no en paraules i si en fets. I volem que hui siga un dia que marque una fita, un dia en el que prop d'una trentena d'entitats civiques, culturals i polítiques hem volgut despertar a València per a dir-li:

¡¡Estem aci i volem treballar per tu, València, per a que sigues mes competitiva, mes puntera, mes rica i que tot això procure un millor benes-

tar per als teus ciutadans!! València s'ho mereix i per València tot ho donarem. Treballem units, treballem en trellat i exigim lo que per dret nos correspon.

¡Mai mes volem ser moneda de canvi!

(Parlament llegit al final del recorregut.)



PLAÇA DELS FURS.
ABANS DE COMENÇAR LA MANIFESTACIO



FRONT AL PALAU DE LA GENERALITAT.
FORMANT UN ROGLE PER A ACOLLIR A LA SENYERA GRAN



FRONT AL PALAU DE LA GENERALITAT.
SENTINT EL PARLAMENT FINAL

El 18, mati i vesprada:Valencia lo primer

En la societat que nos movem li donem gran importancia a lo proxim, a lo mes tangible, a lo que nos toca de mes prop; i es el cas que en breu la ciutadania valenciana està convocada a manifestar-se per a reclamar un finançament just per a la nostra Valencia –tan prop, tan proxima, tan oblidada– i lo que això resultaria en un increment del nivell del vida dels seus ciutadans.

En realitat, qual-sevol movilizacio que comporte reivindicar una millora per a la societat, siga en la seua totalitat o per a una part d'ella que es veja maltractada o despreciada, ha de ser ben vista i millor considerada;

el problema sorgix quan una reclamacio justa es vicia, be perque es margina a part d'eixa societat, fent que li resulte totalment incomodo poder sumar-se, o be perque grups oportunistes l'aprofiten per a desviar part del requeriment principal en benefici de les seues particulars reivindicacions.



IMAGE DELS ASSISTENTS

El proxim dia 18 per la vesprada, despuix de dos ajornaments, s'ha convocat a la ciutadania valenciana –en un intent de recuperar l'esperit del 77– a manifestar-se per a reclamar lo que els politics o nos han negat o no han tengut la suficient talla per a defendre, permetent que els valencians patim eixa marginacio a la que una concepcio centralista de l'Estat nos condena. Alguns politics que diuen representar-nos, forrant-se la cara de vaqueta, eixe dia participaran a pesar de que en el seu moment ajudaren –votant a favor de l'actual sistema de finançacio– a que no es fera justicia en els valencians –els seus votants directes– i contribuint aixina a relegar-nos a ser els ultims de la fila en l'Estat que compartim, els ultims en quant a renda per capita, en dotacio d'infraestructures o en el reconeixement del deute historic, per posar alguns exemples sense eixir-nos-en de l'ambit economic.

En tot açò no es que falle la classe politica, ho fa l'empresarial i ho fa aquella part de la societat que, a pesar del seu estatus o dels llocs de responsabilitat que ocupa, no fa res; o, millor dit, si que fa, fa lo possible per mantindre el seu estatus personal o llocs privilegiats sense moure un

dit per a evitar la postergacio del conjunt de la societat valenciana.

El valencianisme –en poca o practicament nula influencia en esta societat nostra– dies arrere es debatia entre participar o no en la convocatoria aludida. Sense renunciar a fer-ho caminant junt en qui nega la propia essencia de Valencia, ha decidit manifestar-se sol, com un colectiu que compartix concepcions, anhels, idees, aspiracions per a Valencia, davant la qual mai antepone res, perque enten que una millor finançacio, un decidit respecte a la propia proyeccio cultural sense servilismes ni complexos, sense marcages foraneus, una reivindicacio de lo que nos fa en essencia valencians, era la millor manera de dir a la societat que, sent-ne molts o pocs, ne som; que, a pesar dels afanys per silenciar-nos i invisibilisar-nos, existim i fem, i que nos guia en l'accio el primar



PANCARTA DEL ROGLE CONSTANTÍ LLOMBART

lo propi, enorgullint-nos de lo que som –en els nostres vicis i les nostres virtuts– pero sobre tot compartint les ganes de posar a Valencia en el lloc que mereix en Europa i en el mon, i convertir-la en referent cultural, economic, de l'investigacio i de l'innovacio –sense perdre ni menysprear tradicions ni deixar de posar en valor el nostre patrimoni creat a lo llarg dels segles pels valencians que nos precediren–.



CAMISETA PORTADA PER UN DELS SOCIS DEL ROGLE



DAVANT DEL PALAU DE LA GENERALITAT

Estat arbitrari que castiga la llealtat mentres reconeix diferencies a chantagistes i a qui no desija que tots els seus ciutadans siguen iguals en drets i en deures.

Alguns estarem per la vesprada en eixa manifestacio que ixcà conseqüencia el fi que persequix, pero no dubteu que estarem pel mati per a dir: som lo que som, i com som valencians volem lo millor per a la nostra terra i la seua gent, perque Valencia es primer i la desigem protagonista del seu futur, que ni volem hipotecat ni constrenyit per injustes relegacions, ni manco encara volem que siga una atra vegada moneda de canvi per a un

Juli Moreno Moreno
President del Rogle Constanti Llombart
(Escrit previ a la manifestacio, 14/11/2017.)

CONTACTA EN
NOSATRES

Apartat de Correu 527
46002 Valencia ciutat
rogleconstantillombart@gmail.com

Rogle en Internet

Facebook: **Rogle Constanti Llombart** // Twitter: **@rogleconstanti**
Tots els eixemplars editats fins ara estan, en pdf, en:
www.rogleconstantillombart.com / www.pjvalencianista.org